ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Εθνικόν και Καποδιστριακόν Πανεπιστήμιον Αθηνών
ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΟ 1837

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΜΕΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ, ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΙΜΑΝΣΕΩΣ

π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΜΕΛΙΣΣΑΡΗΣ
Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Θρόνου
Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Βοστώνης και Αθηνών
Αναπληρωτής Καθηγητής Συμβουλευτικής Ποιμαντικής και Ψυχολογίας

Ελλογιμώτατε κ. Πρόεδρε του Τμήματος Νοσηλευτικής,
Εντιμώτατα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας,
Σεβαστοί λειτουργοί της Νοσηλευτικής,
Εκλεκτοί φοιτητές και φοιτήτριες, πτυχιούχοι και υποψήφιοι Διδάκτορες του Τμήματος Νοσηλευτικής,
Κυρίες και κύριοι, που τιμάτε με την παρουσία σας την «Παγκόσμια Ημέρα Νοσηλευτών και Νοσηλευτριών»,

Νοσεῖν φύσις, ἰᾶσθαι τέχνη

(Η αρρώστια ανήκει στη φύση του ανθρώπου, η θεραπεία όμως απαιτεί γνώση, φροντίδα και τέχνη)

Με αισθήματα τιμής και βαθιάς συγκίνησης απευθύνω σήμερα χαιρετισμό στην πανηγυρική αυτή σύναξη, με αφορμή την «Παγκόσμια Ημέρα Νοσηλευτή και Νοσηλεύτριας»· ημέρα αναγνώρισης ενός λειτουργήματος που δεν ασκείται απλώς με τα χέρια, αλλά κυρίως με την καρδιά· που δεν περιορίζεται στην επιστήμη, αλλά ανυψώνεται σε διακονία· που δεν εξαντλείται στην τεχνική, αλλά μεταμορφώνεται σε πράξη αγάπης.

Ο νοσηλευτής και η νοσηλεύτρια στέκονται εκεί όπου ο άνθρωπος είναι περισσότερο ευάλωτος: στην αρρώστια, στον πόνο, στον φόβο, στην αβεβαιότητα, στην αγωνία της νύκτας, στη σιωπή του θαλάμου, στην ανάγκη του βλέμματος που λέει «είμαι εδώ». Και ίσως αυτή να είναι η υψηλότερη μορφή προσφοράς: να γίνεσαι παρουσία εκεί όπου ο άλλος κινδυνεύει να αισθανθεί μόνος.

Η Αγία Γραφή μάς παραδίδει μια από τις συγκλονιστικότερες εικόνες φροντίδας, στο πρόσωπο του Καλού Σαμαρείτη (Λουκ. 10, 25-37): Δεν προσπέρασε τον τραυματισμένο άνθρωπο του δρόμου. «*Προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ*» και «*ἐπιμελήθητι αὐτοῦ*». Σ' αυτό συνοψίζεται ολόκληρη η νοσηλευτική

Πανεπιστημιόπολη, Άνω Ιλίσια, 15772, Αθήνα • Τηλ: 210 7275711
e-mail: agmelissaris@soctheol.uoa.gr • Ιστοσελίδα: http://scholar.uoa.gr/agmelissaris

φροντίδα: να πλησιάζεις, να περιποιείσαι, να θεραπεύεις, να μένεις δίπλα. Ο κόσμος σώζεται πάντοτε από εκείνους που δεν προσπερνούν.

Ο Χριστός, εξάλλου, ταύτισε τον εαυτό Του με κάθε πάσχοντα άνθρωπο λέγοντας: «*ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με*» (Ματθ. 25, 36). Κάθε επίσκεψη σε ασθενή, κάθε αλλαγή επιδέσμου, κάθε νυχτερινή βάρδια, κάθε κουρασμένο αλλά γνήσιο χαμόγελο στον αναγκεμένο άνθρωπο στο κρεβάτι του πόνου, γίνεται μυστικά μια συνάντηση με το ιερό πρόσωπο του ανθρώπου, το οποίο φέρει μέσα του την εικόνα του Θεού.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας ύψωσαν την αγάπη προς τον πάσχοντα σε μέγιστη αρετή. Ο Μέγας Βασίλειος δεν ομιλούσε μόνο περί φιλανθρωπίας· την έκτιζε με έργα, ιδρύοντας χώρους περίθαλψης και αξιοπρέπειας. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος υπογράμμιζε: «*Θέλεις να τιμήσεις τον Χριστό; Μην Τον αφήνεις γυμνό, πεινασμένο, εγκαταλελειμμένο στον αδελφό σου*». Με αυτή την έννοια, ο χώρος της νοσηλείας γίνεται τόπος έμπρακτης θεολογίας · εκεί όπου η γνώση συναντά την ευσπλαχνία.

Αγαπητές και αγαπητοί νοσηλευτές,

εσείς γνωρίζετε όσο λίγοι ότι η θεραπεία δεν αρχίζει μόνο από το φάρμακο, αλλά από τον τρόπο που θα πιάσεις το χέρι του άλλου. Ότι η ελπίδα μπορεί να περάσει μέσα από έναν ήρεμο τόνο φωνής. Ότι η αξιοπρέπεια ενός ασθενούς πολλές φορές σώζεται από μια λεπτή πράξη σεβασμού. Ότι υπάρχουν τραύματα αόρατα, που χρειάζονται όχι γάζες, αλλά κατανόηση.

Η Συμβουλευτική Ποιμαντική και η Ψυχολογία αναγνωρίζουν στο έργο σας μια ανεκτίμητη ανθρωποκεντρική αποστολή: θεραπεύετε όχι μόνο σώματα, αλλά και συναισθήματα· δεν στηρίζετε μόνο βιολογικές λειτουργίες, αλλά και ψυχικές αντοχές· δεν υπηρετείτε μόνο την υγεία, αλλά την ίδια την ελπίδα.

Και όταν κουράζεστε -και είναι βέβαιο ότι κουράζεστε πολύ, γιατί το έργο σας είναι απαιτητικό και συχνά σιωπηλό και η κοινωνία λησμονεί να σας ευχαριστήσει και να σας ανταμείψει όπως σας αξίζει- να θυμάστε ότι καμιά πράξη φροντίδας δεν χάνεται. Η ανακούφιση που προσφέρατε γίνεται ανάσα ζωής για τον πάσχοντα, δύναμη για την οικογένειά του και πολύτιμο ίχνος ανθρωπιάς μέσα στην κοινωνία. Ό,τι γεννιέται από αγάπη και προσφορά δεν λησμονείται· μένει ζωντανό στη μνήμη των ανθρώπων και ενώπιον του Θεού.

Σήμερα, λοιπόν, δεν τιμούμε απλώς ένα επάγγελμα. Τιμούμε μια κλήση. Τιμούμε ανθρώπους που εισέρχονται καθημερινά στον πόνο των άλλων, χωρίς να χάνουν την ανθρωπιά τους. Τιμούμε εκείνους που γίνονται φως σε θαλάμους νυχτερινής δοκιμασίας. Τιμούμε εκείνους που αποδεικνύουν ότι η επιστήμη, όταν ενώνεται με την αγάπη, γίνεται θαύμα καθημερινό.

Ευχόμαστε και προσευχόμαστε, ο Θεός της αγάπης και της ζωής, της παρακλήσεως και της παρηγορίας, της ελπίδας και της χαράς να ενισχύει τα βήματά σας, να φωτίζει τον νου σας, να θερμαίνει την καρδιά σας και να χαρίζει καρπούς στο έργο σας.

Σας ευχαριστούμε, γιατί εκεί όπου πολλοί βλέπουν κούραση, εσείς επιμένετε να προσφέρετε φροντίδα. Εκεί όπου πολλοί βλέπουν ασθένεια, εσείς αναζητείτε τον άνθρωπο. Εκεί όπου πολλοί βλέπουν το τέρμα, εσείς ανάβετε ακόμη ένα κερί ελπίδας.

Να είναι πολύκαρπη και καλλίκαρπη η μαρτυρία της διακονίας σας και η προσφορά του λειτουργήματός σας!

Πανεπιστημιόπολη, Άνω Ιλίσια, 15772, Αθήνα • Τηλ: 210 7275711
e-mail: agmelissaris@soctheol.uoa.gr • Ιστοσελίδα: http://scholar.uoa.gr/agmelissaris